

Z. egy fekete műbőrrel bevont, félhomályos szeparében ült, kedves, régi kávézójában, mely zugból jóformán az öreg, összekarcolt pultot, s mögötte Józsi a hely bajszos és alkoholista pincérét láthatta csak. Ennyi elég is volt neki. Ha idejött, nem is kívánt mást a világból, csak a megváltoztathatatlan bizonyítékait, amilyen egy harminc év viharaitól ismerősre koppott és fakult vendéglátóipari bútordarab, egy húsz éve megszokott bajusz, a bajuszhoz tartozó leküzdhetetlen rossz szokás, mely előbb-utóbb véget vet majd gazdája földi létének is, és mindehhez még egy pohárka konyak. Az ember élete összezuhan néha, mint a csillagok.

Csikós Attila 81

EGYKÁVÉ, EGYKONYAK

Z. ahogy megérkezett, szó nélkül megkapta a konyakot Józsitól – e kissé dekadens, ám jó humorú és szeretetteli férfitől, akit a vendégek önpusztító jókedve sodort mindig filantróp piálásba –, s maga elé meredt. Nézte az érméktől, csorba poharaktól barázdás pultot, s előtte a fekete-fehér kockás műmárvány padlatot, melyre még éppen besütött a délutáni nap, s tűnődve gondolataiba merült.

Akkor érkezett G. G. nagyhangú, profán, cinikus figura volt. Nyolc éve még kövérkés alak, de mára lefogyott. Egy számmal kisebb zakót hordott, és hóna alatt mindig egy tömött mappa volt. Megállt a kávézó közepén, s diadalittasan körbeforgatta a fejét. Józsival nem is törődött, de amint észrevette a sarokban gubbasztó Z.-t, fölényesen elvigyorodott.

Te itt, kiáltott rá, de hogy örül-e neki, azt nem lehetett még tudni, lévén hanghordozása egyszerre volt baráti és fenyegető.

Z. elmosolyodott. Talán mondani is akart valamit, de G. nem hagyta szóhoz jutni, nagy hangon arra buzdította, hogy üljenek át az utcai frontra, a vitrin elé.

Z. készségesen felállt, s konykját kezében egyensúlyozva átsétált oda. G. lerogyott mellé, mint egy fáradt agár. Divatos ember volt, s kiváló pedigrével rendelkezett. Kinyújtóztatta lábait és hátradőlt.

Nos, kérdezte G. elégedetten. Mi járatban itt, öregem?

Csak ülök, felelte Z. Iszom egy konyakot, mondta aztán zavartan, és kibámult az ablakon. Jobban szeretem azt a szeperát, tette hozzá csendesesen.

82 Csak ülsz, és iszol egész nap, mi? G. harsány volt és bántóan fraternizált. Mindig is a sors kegyeltje voltál, tette hozzá röhögve G. Igen, felelte szemlesütve Z., és elfordította a fejét. Mindig is. Egyébként, fűzte tovább G., itt sokkal jobb helyed van, innen látszik az egész világ, ami annyira érdekel, az emberek, meg mit tudom én, mi. Z. erre nem válaszolt. Kicsit később, miután a cigarettát, melyet nem szívhatott el idebent, megforgatta az ujjai között, kérdezte csak, hogy G. is inna-e egy konyakot. G. megcsóválta a fejét. Nem lehet, mondta, vezetek. Vagy úgy, nyugtázta Z. Akkor egy kávét? Azt lehet, vonyította G., és Z. intett Józsinak, hogy jöhet egy fekete.

És amúgy, faggatta tovább G.

Tudod, szólalt meg tűnődve Z., az az igazság, hogy hetente, kéthetente beülök ide egy kicsit, na persze, nemcsak a régi, szép idők emlékére, pusztán jókedvemből, és figyelem az embereket...

Onnan, vágott közbe G., és hátra mutatott. A zakója szétnyílt, amit el kellett rendeznie. Abból a sötét lukból nem is láthatod. Onnan, válaszolta Z. csöndesen, s talán jobb is, hogy nem látszanak. Elég, ha elképzelem őket, ahogy sétálnak, beszélgetnek vagy vitatkoznak, az élet nyugős és szép dolgait elrendezik. És aztán, nyaggatta tovább G. Ha már kifigyeltesd magad? Nem is tudod, milyen jót mondtál az imént, mosolyodott el erre Z., és ivott egy korty konyakot. Hogy aztán? Nos, látod, ez nagyon érdekes. Emigrálok, igen, általában emigrálni szoktam. G. döbbenten nézte, ahogy Z. elgondolkodva bólogat maga elé. Emigrálni? Mikor? Úgy érted, ma este indulsz? Nem értem. G. kiegyenesedett, és kissé előre dőlt. Látom, hogy nem érted, mondta Z. Elmagyarázom. Elmenni innen, én több okból nem tudok... De... De kigondolok egy helyet, ahol most, vagy akkor amikor éppen történik velem, szívesen élnék, és egy fél órára emigrálok oda. Roppant egyszerű gyakorlat és nagyon szórakoztató. Te bolond vagy, összegezte szerteágazó gondolatait G. Mindig is az voltál. Bolond, beteg, szociopata. Meglehet, egyezett bele Z. Bár a szociopata klinikai leírása nem fedt egészen pontosan azt, ami vagyok. Ismét kezébe vette a cigarettát, megsodorgatta, elhúzta az orra előtt. Nevezük inkább boldogtalanságnak az állapotomat. G. erre gúnyosan elmosolyodott.

Az utcán elcsattogott egy villamos. A virágos pavilonnál ketten álltak sorban ciklámenért, és egy kis foltban éppen odasütött a nap. Józsi megérkezett a gőzölgő eszpresszóval, és letette G. elé.

Kösz, vakkantotta G., és hátba veregette a pincért.

S te, kérdezte szelíden Z. Mi járatban itt? Csak benéztem, felelte G bizonytalanul. Nem tudta, mennyire lehet Z.-vel őszintén beszélnie. De becs-vágya legyőzte félelmeit. Körülszimatolok... Állítólag hamarosan 83 felpörög ez a kerület is. Ha tetszik ez a csehó, kibérelem. A hivatalban van hozzá kontaktom is. Csinálok belőle borbárt, esetleg szuszitót. De ezt te úgysem értheted. Az ilyen félék, az ilyen dinka álmodozók, ugyan..., kiál-totta, és egy harapásra lenyelte a feketét.

Hm... Ez valóban lenyűgöző elképzelés. Z. maga elé húzta a gömböly-ded üvegpoharat. Mintha jósgömb volna, s a jóslat a pirított cukor színű ital. Szóval, kérdezte, tiéd lesz ez a büfé?

Nos igen, felelte amaz. Úgy tűnik. Kicsit kicsinosítjuk, megreklámoz-zuk, lendületbe hozzuk. Majd írsz valami szépet a megnyitóra, tette hozzá G. jelentőségteljesen.

Nem, mondta erre Z., és elmosolyodott. Nem írok. Sőt, talán nem is jövök többet ide.

Már mért ne jönnél, replikázott G. Ezer éve cimborák vagyunk! Lesz neked ingyen szusi. Vagy akció.

Az igaz, és köszönöm, felelte álmosan. És tudod, mondta halkán, va-laha szerettelek is. De nem tagadom, mindig bosszantott különös, tanult, kidolgozott önépítési technikád, amit, fájdalom, másokra is érvényes teóriának veszel. Félre ne érts, ez egy igen szép és sikeres életmodell. De én a konyakomat ezer éve magamban iszom. A poharat két kezébe vette, megemelte Józsi felé, gyöngéden az italra tekintett, aztán megitta az utolsó kortyot is.

Majd máshonnan fogok emigrálni, ha már nem bírom tovább ott, ahol vagyok.

Azzal felállt, fizetett és megfontolt léptekkel távozott.